

Hvis man målstyrer – det er jo faktisk det, statsministeren taler om at vi skal – jamen så bruger man udviklingskontrakterne, som vi gerne så man udviklede på en helt anden måde som et politisk instrument til at stille nogle få overordnede politiske mål op med, og så er det op til universiteterne at udvikle metoderne.

Aftagerpaneler er en metode; det hører ingen steder hjemme at begynde at lovgive om aftagerpaneler. Der må da være en hær af andre metoder, man kan bruge for at få kontakt og komme i dialog med aftagerne uden for murene. Nu risikerer man at støbe en eller anden løsning, som lige var gangbar i de her år, i beton, i stedet for at vi fik en udvikling, hvor det var de mange forskellige, mangfoldige kloge løsninger, der gjorde sig gældende.

Vi synes, at der er alt for mange ting i det her lovforslag, som man burde have overladt til universiteterne. Ud over aftagerpanelerne gælder det jo f.eks. også de mange krav til, hvordan man organiserer myndighedsopgaverne. Dybest set synes vi at det i høj grad må være op til universiteterne at organisere det.

Med hensyn til krav til ph.d.-skoler er vi bange for, at det bliver lidt for betonagtigt. Alle skal være tilknyttet en ph.d.-skole. Ph.d.-skolerne kan f.eks. ikke oprettes i samarbejde med udenlandske universiteter, sådan som det ligger her. Man kunne forestille sig, at nogle ph.d.-studerende også kunne få en del af deres uddannelse i udlandet. Det er en lille smule for firkantet.

Med hensyn til offentliggørelse af studerendes evalueringer synes vi også, det er noget af det, som man i høj grad burde overlade til universiteterne.

Hvad angår den fri forskning, ser alt formelt set fint ud. Der står, at den er uanfægtet af dette forslag. Vi synes, man skal tænke meget dybere. Der sker nogle ting her, som kan føre den forkerte vej, når det gælder forskningsfriheden.

Hvad angår myndighedsopgaverne, er kendsgerningen, at der er nogle institutioner, der økonomisk bliver rigtig afhængige af at få penge ind ad den vej. Og så er det, man overvejer, hvad det kan give af negative incitamentter til at please opdragsgiveren. Jeg synes, man er hamrende naiv, hvis man ikke går ind og ser på den vinkel i det her.

Vi er sådan set positivt stemt over for konkurrenceudsættelse, man kunne overveje at skubbe det længere; 2 år er meget hurtigt, og det er der også mange der peger på at det er. Den anden mulighed er at sige: Før man konkurrenceud-

sætter, forpligter man sig til at indhente en ekspert international vurdering af, om kvaliteten er god. På den måde får universiteterne ikke noget negativt incitament til at gå på kompromis med kvaliteten før en konkurrenceudsættelse.

Vi synes også, at hele det forhold, at ministeren nu kan pålægge universiteter at forske i bestemte felter, giver mening i forhold til myndighedsopgaven, men vi synes, det er rigtig betænkeligt som en generel mulighed. Og det kan jo, hvis man nu siger, at man skal lave lovgivning, som skal kunne holde i alle tilfælde, uanset hvilken minister man har, føre vidt omkring; det her er jo én stor elastik. Hvor meget kan en minister pålægge? Jeg synes, det er betænkeligt.

Endelig er der til sidst økonomien. Den har vi tænkt at stille mange spørgsmål til. Vi brugte en del tid i efteråret på at prøve at indkredse, hvad det egentlig koster at fusionere. Vi synes, det er vigtigt at få et tal på bordet, fordi de her penge ikke skal gå fra forskning og uddannelse, og skal de det, skal vi i hvert fald gøre det med åbne øjne. Så det er noget af det, vi kommer til at gøre noget ud af, for det her er muligvis gratis for staten, men det er det selvfølgelig ikke for universiteterne.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg vil gerne bede fru Charlotte Fischer forklare den melding, der var, om, at man jo kunne frygte, at den enkelte, som nu skal levere en opgave til myndighedsbetjening, sådan ligesom vil, jeg tror ordet var please opdragsgiveren. Skal det forstås som en mistro over for den måde, som tingene er foregået på i forhold til sektorforskningen indtil videre? Og hvis det så måtte være tilfældet, vil jeg spørge, om ikke fru Charlotte Fischer glæder sig over, at forskere ved sektorforskningen nu er inde under de samme bestemmelser omkring forskningsfrihed, som hele tiden har gjaldt universiteterne.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg har ikke mistillid til nogen som helst, men jeg har et ret realistisk forhold til, hvad det er for nogle magtrelationer, der gør sig gældende, når man lige pludselig står i et økonomisk meget stærkt afhængighedsforhold; når tæt på halvdel af ens omsætning lige pludselig kommer fra en opdragsgiver, betyder det altså noget. Og